

Î N C H E I E R E

01 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Valeriu Grecu,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii cu capital străin „Easy Credit” societate cu răspundere limitată împotriva lui Valeriu Grecu cu privire la încasarea sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Valeriu Grecu și menținută hotărârea Judecătoriei Călărași din 09 martie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 18 ianuarie 2016, ÎCS „Easy Credit” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Valeriu Grecu cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la data de 03 septembrie 2015, a încheiat cu Valeriu Grecu contractul de împrumut nr. 588224656, conform căruia s-a obligat să-i acorde un împrumut în valoare de 49 900 lei, care urma a fi rambursat în 24 de rate lunare egale a câte 2 080 lei lunar, începând cu data de 03 octombrie 2015.

Afirmă că, și-a executat integral obligațiile contractuale și a acordat împrumutul în termenul și în condițiile stabilite în contract, însă pârâtul nu și-a executat obligația de rambursare a sumei, acumulând, astfel, o datorie în sumă totală de 51 955 lei, constituită din: 6 240 lei - suma restantă a împrumutului, 1 080 lei - dobânda de întârziere, 975 lei - penalitatea de întârziere și 43 660 lei - ratele lunare restante.

Invocă că, la data de 16 noiembrie 2015, a expediat în adresa pârâtului reclamație, prin care a solicitat executarea benevolă a obligațiilor contractuale, însă aceasta nu a fost executată.

Solicită încasarea din contul lui Valeriu Grecu a datoriei în sumă totală de 51 955 lei și a taxei de stat în mărime de 1 558,65 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Călărași din 09 martie 2016 a fost admisă acțiunea și au fost încasate din contul lui Valeriu Grecu în beneficiul ÎCS „Easy Credit” SRL suma de 51 955 lei, constituită din: 6 240 lei - suma restantă a împrumutului, 1 080 lei - dobânda de întârziere, 975 lei - penalitatea de întârziere și 43 660 lei - ratele lunare restante neachitate a împrumutului, precum și taxa de stat în mărime de 1 558,65 lei.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, la data de 03 septembrie 2015 ÎCS „Easy Credit” SRL a încheiat cu Valeriu Grecu contractul de împrumut nr. 588224656, în baza căruia reclamantul a acordat pârâtului un împrumut în valoare de 49 900 lei, care urma a fi rambursat în 24 de rate lunare egale a câte 2 080 lei lunar începând cu data de 03 octombrie 2015, însă pârâtul nu și-a onorat obligația de rambursare a împrumutului în termenul stabilit în contract, astfel, făcând trimitere la prevederile art. art. 512, 514, 572, 624, 867 și 869 din Codul civil, urmează a fi încasată forțat suma împrumutului, precum și a dobânzii și penalității de întârziere calculată pentru ratele scadente neachitate în termen conform pct. 3.02 și pct. 6.02 ale contractului.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2016 a fost respins apelul declarat de către Valeriu Grecu și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 05 decembrie 2016, Valeriu Grecu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și remiterea cauzei spre rejudecare în primă instanță.

În motivarea recursului a invocat că, nu este de acord cu hotărârile judecătorești, deoarece instanțele judecătorești, la examinarea pricinii, au aplicat eronat normele de drept material și nu au constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei în fond.

Menționează că, instanța de apel nu a luat în considerație argumentele cu privire la faptul că, prima instanță a examinat cauza în lipsa sa, invocând că, în perioada lunilor martie – aprilie 2016, s-a aflat în afara țării, fiind angajat la muncă în Germania, astfel, a fost în imposibilitate de a se prezenta în ședința de judecată.

Consideră că, a respectat și a aplicat corect prevederile Legii cu privire la contractele de credit pentru consumatori nr. 202 din 12 iulie 2013, motivând că, la data de 03 septembrie 2015, a încheiat cu SRL „Monte de Farm” contractul cu privire la prestarea serviciilor de ordin cosmetologic, beneficiind de un abonament ce include complexul de îngrijire pentru păr și față la domiciliu, la preț de 49 900 lei, care, conform pct. 2 al contractului, se achită nemijlocit prin intermediul organizației de finanțare ÎCS „Easy Credit” SRL, partenerul intimatului, conform graficului de rambursare al creditului și în condițiile stabilite în contractul de credit de consum, încheiat între client și organizația de finanțare.

Afirmă că, la indicația SRL „Monte de Farm”, a încheiat contractul de împrumut cu ÎCS „Easy Credit” SRL nr. 588224656 din 03 septembrie 2015.

Susține că, nu a beneficiat de procedurile incluse în abonament, nu a folosit produsele cosmetologice, astfel, nu a fost folosit împrumutul acordat de către ÎCS „Easy Credit” SRL.

Relevă că, în urma constatării lipsei informației despre proveniența concretă a produselor cosmetologice și recunoașterea acestora de către organizațiile de sănătate, medicale, companii cosmetologice, la data de 05 septembrie 2015, 15 septembrie 2015 și 17 septembrie 2015 s-a adresat la SRL „Monte de Farm” cu cerere de reziliere a contractului cu acesta și cu compania de creditare, respectând integral prevederile art. 18 ale Legii cu privire la contractele de credit cu consumatorii nr. 202 din 12 iulie 2013.

Invocă că, instanța de apel nu a dat nici o apreciere acestor împrejurări, ca și cum cererile de reziliere înaintate în termenul stipulat de lege, precum și faptul nebeneficierii de credit nici nu ar exista.

Consideră că, în situația în care nu a beneficiat de creditul acordat, compania de creditare nu a pierdut suma de 49 000 lei și nici nu i-a fost cauzat vre-un prejudiciu.

Mai invocă că, reieșind din circumstanțele în care au fost încheiate contractele cu ÎCS „Easy Credit” SRL și SRL „Monte de Farm”, a fost pornită urmărirea penală în baza art. 190 alin. (2) din Codul penal, în cadrul căreia el a fost recunoscut în calitate de parte vătămată.

La fel, susține că, prima instanță urma să atragă în proces SRL „Monte de Farm”, deoarece raportul contractual cu ÎCS „Easy Credit” SRL reiese din raportul contractual încheiate cu SRL „Monte de Farm”, fapt care nu a fost luat în considerație de către instanța de apel.

Prin referința depusă la data de 22 decembrie 2016 ÎCS „Easy Credit” SRL a solicitat respingerea recursului ca neîntemeiat.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost declarat în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;

- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Valeriu Grecu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea

de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Valeriu Grecu, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Valeriu Grecu ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Valeriu Grecu se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Sveatoslav Moldovan

Mariana Pitic